

CAPITOLUL UNU

Vă rog să aveți grijă de acest ursuleț

Doamna și domnul Brown l-au întâlnit pe ursulețul Paddington pe un peron de gară. De acolo i s-a și tras numele neobișnuit, pentru că gara se numea Paddington.

Soții Brown se duseseră la gară s-o aștepte pe Judy, fiica lor, care sosea în vacanță.

Era o zi caldă de vară, iar gara gemea de lume care pleca la mare. Trenurile zumzăiau, difuzoarele urlau și conductorii strigau unii la alții. Făceau atâta gălăgie, încât domnul Brown a trebuit să-i spună de mai multe ori doamnei Brown că îl văzuse.

— Un *urs*? În gara Paddington? îl privi uimită doamna Brown. Nu fi caraghios, Henry! Nu se poate!

Domnul Brown își potrivi ochelarii pe nas.

— E aici, insistă el. L-am văzut clar. Stă lângă rastelul de biciclete și poartă o pălărie caraghioasă.

Nu mai așteaptă răspuns. Își apucă soția de braț și o împinse prin mulțime. Ocoliră un cărucior cu ciocolată caldă și ceai, trecură de un stand cu cărți și înaintară printr-un labirint de valize până în fața Biroului de obiecte pierdute.

— Uite-l, anunță el triumfător, arătând spre un colț întunecos. Ți-am spus eu!

Doamna Brown se uită în direcția mâinii lui și desluși în penumbră ceva mic și blănos. Părea să stea pe o valiză și îi atârna de gât o etichetă pe care scria ceva. Valiza era veche și uzată, iar pe o parte scria cu litere mari „PENTRU VOIAJ”.

Doamna Brown se lipi de soțul ei.

— Henry, exclamă ea, cred că până la urmă ai avut dreptate. Chiar *este* un urs.

Îl cercetă mai atent. Părea un urs foarte neobișnuit. Avea o culoare maro murdar și purta o pălărie deosebit de ciudată, cu boruri largi, exact așa cum spusese domnul Brown. De sub borurile foarte mari îi priveau niște ochi rotunzi.

Văzând că se așteaptă ceva de la el, ursulețul se ridică și își scoase politicos pălăria, dând la iveală două urechi negre.

— Bună ziua, zise el, nu foarte tare, dar clar.

— Ăăă... bună ziua, răspunse cu șovăială domnul Brown.
Apoi se făcu liniște.
Ursulețul îi privi întrebător.
— Vă pot ajuta cu ceva?
Domnul Brown părea stânjenit.
— Păi... nu. De fapt, ne întrebam dacă nu te-am putea
ajuta noi.
Doamna Brown se aplecă spre el.
— Ești foarte mic, zise ea.
Ursulețul își umflă pieptul.
— Sunt o specie de urs foarte rară, răspunse el cu impor-
tanță. Nu au mai rămas mulți ca mine, acolo de unde vin.
— Și unde este locul acela? întrebă doamna Brown.
Ursulețul se uită grijuliu în jur și abia apoi răspunse.
— În întunecatul Peru. Nu ar trebui să mă aflu aici. Sunt
pasager clandestin!
— Pasager clandestin?
Domnul Brown coborî vocea și se uită neliniștit în jur.
Aproape că se aștepta să vadă în spatele lui un polițist cu car-
net și creion, care nota tot ce auzea.
— Da, zise el. Sunt emigrant.
Ochii i se umplură de tristețe.
— Am locuit în Peru cu mătușa Lucy, dar ea a trebuit să
se ducă la un azil pentru urși pensionari.
— Doar nu vrei să spui că ai venit singur tocmai din Ame-
rica de Sud! exclamă doamna Brown.

Ursulețul încuviință.

— Mătușa Lucy mi-a spus mereu că dorește să emigrez, când voi fi destul de mare. De aceea m-a învățat să vorbesc englezește.

— Cum te-ai descurcat cu mâncarea? Întrebă domnul Brown. Cred că ești mort de foame.

Ursulețul se aplecă și descuie valiza cu o cheiță legată de gât, apoi scoase un borcan aproape gol.

— Am mâncat marmeladă de portocale, zise el cu un fel de mândrie. Urșilor le place marmelada. Și am locuit într-o barcă de salvare.

— Ce ai de gând să faci acum? Întrebă domnul Brown. Nu se poate să stai în gara Paddington și să aștepti să se întâmple ceva.

— Oh, mă voi descurca... sper.

Ursulețul se aplecă să închidă valiza. Doamna Brown reuși să-i citească eticheta de la gât. Scria, simplu, „Vă rog să aveți grijă de acest ursuleț. Vă mulțumesc”. Se uită rugător la soțul ei.

— Henry, ce facem? Nu-l putem lăsa aici. Cine știe ce poate păți. Londra este foarte mare, când nu ai unde să te duci. N-ar putea veni să stea la noi câteva zile?

Domnul Brown șovăi.

— Mary, nu-l putem lua așa... pur și simplu. La urma urmei...

— La urma urmei, ce?

Vocea doamnei Brown devenise fermă. Se uită la ursuleț.

— Este *foarte* dulce. Le-ar putea ține companie lui Jonathan și lui Judy. Măcar o vreme. Copiii nu ne-ar ierta dacă ar ști că l-am lăsat aici.

— Mi se pare destul de neobișnuit, spuse nesigur domnul Brown. Sunt sigur că există o lege...

Se aplecă spre ursuleț.

— Ți-ar plăcea să vii să stai cu noi? îl întrebă. Numai dacă nu ai alte planuri, adăugă el, nedorind să-l supere.

Ursul sări încântat și pălăria aproape că-i căzu de pe cap.

— O, da, vă rog! Mi-ar plăcea foarte mult. Nu am unde să mă duc și toată lumea pare foarte grăbită.

— Atunci, așa rămâne, zise iute doamna Brown, ca să nu-i dea timp soțului ei să se răzgândească. Vei putea mânca marmeladă în fiecare dimineață, și...

Încercă din răspuț să se gândească ce i-ar mai plăcea unui ursuleț.

— În *fiecare* dimineață?

Ursulețul nu-și credea urechilor.

— Acasă mâncam doar la ocazii speciale. În întunecatul Peru, marmelada este foarte scumpă.

— Atunci, de mâine vei mânca în fiecare dimineață, continuă doamna Brown. Iar duminica vei mânca miere.

Pe chipul ursulețului apărură o expresie îngrijorată.

— Va costa mult? întrebă el. Să știți că nu am foarte mulți bani.

— Sigur că nu. Nici nu ne-ar trece prin cap să-ți cerem ceva. Noi vrem să faci parte din familie, nu-i așa, Henry?

Doamna Brown se uită la soțul ei, așteptând s-o susțină.

— Desigur, zise domnul Brown. Apropo, adăugă el, dacă *vii* cu noi acasă, ar trebui să știi cum ne cheamă. Ea este doamna Brown, iar eu sunt domnul Brown.

Ursul își ridică politicos pălăria pentru a doua oară.

— Eu nu am un nume adevărat, zise el. Am doar unul peruan, pe care nu-l înțelege nimeni.

— Atunci îți vom da un nume englezesc, ca să ușurăm lucrurile, zise doamna Brown, uitându-se prin gară în căutare de inspirație.

— Ar trebui să fie ceva special, adăugă ea gânditoare.

În timp ce vorbea, o locomotivă trasă la peron fluieră sonor și trenul se puse în mișcare.

— Te-am găsit în gara Paddington, deci îți vom spune Paddington! exclamă doamna Brown.

— Paddington, repetă ursulețul de câteva ori, ca să fie sigur. Pare un nume foarte lung.

— Este foarte distins, zise domnul Brown. Da, îmi place numele Paddington. Așa va rămâne.

Doamna Brown se ridică.

— Bine, Paddington. Trebuie s-o întâmpin la tren pe fetița noastră, Judy. Se întoarce de la școală. Sunt sigură că îți este

sete, după o călătorie atât de lungă. Du-te la bufet cu domnul Brown, iar el îți va oferi o ceașcă de ceai.

Paddington își linse buzele.

— Îmi este *foarte* sete, zise el. Apa de mare îți face sete.

Ridică valiza, își trase bine pălăria pe cap și arătă politicos cu laba în direcția bufetului.

— După dumneavoastră, domnule Brown.

— Mulțumesc, Paddington, zise domnul Brown.

— Henry, ai grijă de el, strigă în urma lor doamna Brown. Și, pentru numele lui Dumnezeu, când ai o clipă liberă, scoate-i eticheta de la gât! Parcă e un colet. Dacă-l vede vreun conductor, va ajunge în vagonul de bagaje.

Bufetul era aglomerat, dar domnul Brown reuși să găscască într-un colț o masă cu două locuri. Paddington se așeză pe scaun și își sprijini confortabil labele pe blatul de sticlă. Se uită interesat în jur, în timp ce domnul Brown plecă după ceai. Faptul că toată lumea mânca îi aduse aminte cât îi era de foame. Pe masă se afla o chiflă pe jumătate mâncată. Întinse laba după ea, dar o chelneriță o mătură într-un coș.

— Nu vrei s-o mănânci, drăguțule, zise ea, bătându-l prietenos pe umăr. Nu se știe pe unde a umblat.

Paddington se simțea lihnit și nu-i păsa pe unde umblase chifla, dar era mult prea politicos ca să spună ceva.

— Ei, Paddington? zise domnul Brown, în timp ce pune pe masă două cești aburinde de ceai și o farfurie plină cu vârf de prăjituri. Cum ți se pare?

Ochii lui Paddington străluciră.

— Arată foarte bine, mulțumesc, exclamă el, privind nesigur ceaiul. Dar nu prea pot să beau din cană. Îmi prind botul înăuntru sau îmi cade pălăria în ceai și îi strică gustul.

Domnul Brown șovăi.

— Atunci, dă-mi mie pălăria, zise el. O să-ți torn ceaiul într-o farfurioară. În lumea bună nu se face așa ceva, dar cred că de data asta nu se va supăra nimeni.

În timp ce domnul Brown turna ceaiul, Paddington își scoase pălăria și o puse cu grijă pe masă. Se uită poficios la

prăjituri, mai ales la una mare cu frișcă și gem pe care domnul Brown o așază pe o farfurioară în fața lui.

— Poftim, Paddington, zise el. Îmi pare rău, dar nu au prăjituri cu marmeladă. Am luat ce am găsit mai bun.

— Mă bucur că am emigrat, zise Paddington, întinzând o labă ca să tragă farfuria mai aproape. Credeți că se supără cineva dacă mă așez pe masă cât mănânc?

Domnul Brown nici n-apucă să răspundă, că ursulețul se și cățără pe masă și puse hotărât laba dreaptă pe prăjitură. Era o felie mare de tort, cea mai mare și mai însiropată pe care o găsisese domnul Brown. În câteva clipe, aproape toată umplutura ajunsese pe mustățile lui Paddington. Oamenii începeau să-și dea coate și să se uite în direcția lor. Domnul Brown își dorea să fi ales o felie simplă de chec, dar nu se pricepea prea bine la urși. Amestecă ceaiul și privi pe fereastră, ca și cum pentru el era ceva obișnuit să bea ceai cu un ursuleț în gara Paddington.

— Henry!

Sunetul vocii soției sale îl sperie și domnul Brown reveni pe pământ.

— Henry, ce faci cu sărmanul ursuleț? Uită-te la el! S-a uns peste tot cu frișcă și gem.

Domnul Brown tresări, zăpăcit.

— Pare să-i fie foarte foame, răspunse el neconvingător.

Doamna Brown se întoarse spre fiica ei.

— Așa se întâmplă dacă-l las singur cinci minute.

